

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpońń ty.

Z njebjes mana,
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čé!
F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerjez knihiciziczejni w Budyschinje a je tam sa sčtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

23. njedžela po šwjatej Trojizy.

Šil. 3, 17—21.

Njeje nam, hdyž so hotujemy reformazijski šwjedžen šwjecizicž, kaž by psched nami našch Luther wustupil s tutym šlowom japoschtola Pawola: „Čińcže po mni, lubi bratsija, a hladajcže na tych, kiž tak křodža, jako naš macže sa hejempel“? Njepschedželstwo pschedziwo wulkemu, psches Luthera a jeho šobudželaczerjom psched storo 400 lětami wuwjedženemu Božemu skutkej, kotremuž reformazija rětamy, je drje hacž do našch dnjow tak daloko w šwojim hidženju šchlo, so je nawopał škoržbne šlowo wo tych, „kotrychž kónž je satamanštwó, kotrymž brjuch sa boha je“, na tamne wustwolene Bože graty špytało počahowacž. Naš ewangelskich, kotrymž je jich wopomnjenje šwjate, dyrbi to bolicž a rošhoricž. Ale woni šami, wótzojo našcheje ewangelskeje wěry, šteja kaž wěže wyškofo nad tajkim šaflepjenym pschikšlodženjom. Kóždy šnajet štawišnow reformazije wě, so jejne žórlo šemšta, naduta abo požadliwa myšl była njeje, ale wustróžane šwědomnje se štyštnym praschenjom: kaž namačam šmilneho Boha?, dušča, kiž so horzo bėdžesche wo šwój mēr. Šdy budžichu tamni dobre dny widžicž chžyli, budžichu dyrbjeli mjelcžecž a wscho wofajicž, kajkež bė. Šako pač bė našch Luther šam sa šwoju wofobu po njewuprajomnje cžezkich šnutškwonnych bėdženjach šo k šwojemu mērej pschedobyl w šwětle šlubjenja: „Šrawy budže po šwojej wěrije žiwy“, njemóžesche won blėje mjelcžo pschihladowacž na wbohi šabludženy lud, ale

dyrbjesche jemu pokasacž, šchtož bė namačal, prawy pučž k šwětku a šbožu, k hnadže a prawdže.

Abó je šnano s najmjeišča nēšchto na tym, šchtož šo nam ewangelskim porokuje, kaž bychmy po myšli a w duchu šwojich wótzow wjele dali na prawu wucžbu, malo pač na křodjenje po tej prawej wucžbje? Wěšcže my s Pawolom sa to mamy, šo cžlowjek prawy budže bjes šakonja škutkow, jeno psches wěru. Šo je křorhoj, kotruž nješemy, a šaložk, na kotrymž štejimy. Ššchi tym tež wofstanjemy. Š tuta wěra dže pschedziwo škutkam, mjenujžy pschedziwo morwym šakonškim škutkam a štraschnemu dowěrenju na nje, — njeńdže pač na žane waschnje pschedziwo žiwym škutkam wěrneho šchescžijanskeho žiwjenja. Šjazy: Wona žada, plodži, cžini po šnutškwonej nušnocže tajke škutki. Škaž Bože šlónčžo na njeju šwěcži a hinał njemóže, kaž dobry šchtom dobre plody njeke a šle plody pschinyescž njemóže, tak cžini žiwa wěra cžlowjeka nušnje luboščiwneho, wjekekeho, mērneho, ščezepliweho, dobrocžiwneho cžicheho, pózcžiwneho, wěrneho, šwěrneho, a šchtož je hewał dobry počint a křwalba. Šchtožkuli šrošny, šchto ewangelska wěra je, niž prošdna wěž hlowny, ale móžna, šhlyna, džělawa wěž wutroby, twjerde šaloženje teho, na kotrež nadžiju štajimy, a wěšte dowjedženje teho, šchtož njewidžimy, dohycže, kiž šwět je pschewinylo, móž, kiž mohla hory pschekadžicž, tón tež japoschtolaj Šakubej pschihlokuje: Šokaž mi twóju wěru s twójimi škutkami! Ššchetož tajka wěra dyrbi šo šjewicž a wopokasacž w žiwjenju. Šchto? Wly wjele damy na prawu wucžbu, malo pač na křodjenje po

tej pravej wuczbje? To so nještań! Móźno njeje, jene wot drugeho dźelicź. My wschittu samšnu prawdość jako psched Bohom šmjerdžazu saczišnjemy, i dobom pať wěmy, so mamy khodźicź, kaž so wobhnadženym šlušča, a so je nam to haťle móžne sczinjene pscheš wuczbu czišteho a pratweho ewangelija.

A tola pruhujmy so ju šami, hač je, kaž je wscho dobre na ewangeliskej wězy, tať tež wscho dobre na šastupjerjach ewangeliskeje wězy, a czi šmy my, niz jenož duchowni, ale runje tať derje wošadni. Stroschtni šmemy my Lutherej do rta položicź napominanje: Czińcze po mni, lubi bratšja, atd. Kať je wón wojowať pschecziwo štemu! Kať je wón na štrowu myšl a pěkne, bohobojašne waschnje dźeržal! Kaťke krašne šnamjo je wón našchemu ludej šawostajil se šwojim zřlym šastojiškim, šwójbnym a paršchonškim žiwjenjom! Czinimy my po nim? My šmy po nim mjenowani. Našcha ewangelška zřkej je našcha duchowna maczeť. Czinimy jej czešcź se šwojim khodženjom? Šdyž je nam wěšte, so je wěrnoscź na našchej štronje, dha budź tež našche woběndženje we wěrnosczi a šwěrnosczi; pschetož komuž je wjele date, wot teho budže so wjele pytač.

Šamjeń.

Z. w Khw.

Prawy budže po šwojej wěrije žiwj.

Bóh so husto potaja a dawa tym šwojim czašy pschětrawacź, w kotrychž woni nicžo wo jeho pomozu w bliskosczi nješonjeju. Potom so wěra na pruhu štaja. Šdyž so modlimy a hnydom wušklyščenje widžimy, hdyž Božu ruku, Bože wodženje widomnje šaczuwamy, hdyž šwjaty Duch našchej wutrobje jeho hnadu wobšwědcza — potom wěra czežla njeje. Ale hdyž je puč cžěmny, hdyž šmy nad nami šamymi a nade wschěm wot štrachoscze šajeczi, hdyž na pomoz wot horka cžakamy a so šda, jako by so žadny žiwj Bóh wo naš nještaral — potom dyrbi wěra, prajizy: „Dha wschať wostanu ja pschezo pschi tebi!“ so Šhrysta a jeho hnadu twjerdze dźeržecź. Tale wěra wěstoscź wumožjenja a dohycza w šebi nješe. Šchtóž na Božu hnadu šwoju nadžiju šaloža, nje-može š hanibje pschińcź. Augustin praji: Wěra šu te wulke wrota š žiwjenju, šastup do kralestwa, klucž pšnacza, kiž do wěrnoscze wodži. Šchtóž wěri, tón budže žiwj, hač wón runje wumrije; njewěri pať, je wón morny, byrnje žiwj był.

F.

Ši khěrłusche ša lóžnikow.

(Š jendželiskeho.)

1. Dobroproščenje ša tyč, kiž šu na morju.

(Eternal Father, strong to save.)

D wšchomóžny Wótče ty,
Kiž mašch wšchě žolmy we ruzy,
Kiž morju mješy postajišch
A do brjohow jo šahaczišch:
My prošmy cze š wutrobu
Ša štrachoscziwch na morju.

Kiž, Šesu, morju roškažesch
A nawalnocze šmėruješch,
Na žolmach šhroble pokroczišch,
Šsam we wšchorach cziške špišch:
Cze prošmy wschať š wutrobu
Ša štrachoscziwch na morju.

D šwjaty Ducho, na wodach
Šy lėtal a na hłubinach,
Ach, pohrož wětrow šchumjenje
A žolmow traščne štorlanje;
My prošmy cze š wutrobu
Ša štrachoscziwch na morju.

Trojeniczi, kiž šmilny šy,
Budź lóžerjam šchit šdžeržazy;
Šich wobarnuj psched nješbožom,
Wšchě lóžje pschewodžuj tež dom,
So mohli so czi džakowacź,
Czešcź, šhwalbu tebi šaspėwacź.

2. Šhěrłusch na wóžuskej lóžzi.

(O Lord, be with us when we sail.)

Budź, Šnježe, š nami, hdyž my so
Na morju wješemy;
Budź š nami w nozy na lóžzi,
Šdyž šedžbu dawamy.

Šso njebojimy, nječ na naš
Šle wětry štorlaja,
Šso na naš wala žolmiska, —
Wšchať wóžko tebe ma.

Wšchě wšchory a czišchiny,
Kiž pschitšhadžēja š nam,
Ty, Wšchomóžny, šdžeržujesch
We šylnej ruzy šam.

Šdyž našchim brjoham pohroža
Pať nješpšeczeljo hdy,
Šso wrješkot ššělbom šklyšhecź da,
Do štracha pschinyješy;

Dha, Šnježe Božo, šchituj naš,
Hač štrachoscź nimo je;
Daj prawo nam, mjecž rošlamaj,
Špožcź czašy pokojne.

Budź, Wótče, tebi, Šesušo,
A tebi Duchewi,
Kiž lėtašche na hłubinach,
Džak najwutrobnišchi.

3. Šesuš, mój wodžiczel.

(Jesus Saviour, pilot me.)

Luby Šesu, še mni štej
W štyšnej nušy morjowej;
Kať so žolmy šbėhaja,
Škaliny mi hrožēja;
Ty wěšch puče morjowe,
Duž, o Šesu, wodž ty mje.

Šdyž lóž twojich š njemozu
Bėdžesch so w šchumjenju
Na morju Tiberiaš,
Wližil šy so rucze šaš'; —
Šdyž něť tebe widžachu,
Šokol hnydom doštachu.

Nječ tež žolmy šmėja so
A tež krašnje blyšhecza so;
Nječ ma lóž cžěr najlėpschu,

Składku, wulzy sbożownu;
Tola stajnje žadam ja,
Zesju, cze ja wodžerja.

Ŗdyž Ŗo njebjo sacznije,
Wětr Ŗo njemdrje posběhnje;
Szu-li žołmny nadute,
Wichorny pschez' wótrische,
Sswěrnny Zesju, pschi mni stej
W tajlej nusy morjowej.

Stulecž móžesč morisko
Kaž macž džěcžo tujkajo,
S knjesom Ŗy nad žołmami,
Twoja mōž je pocžišchi.
Kostafarjo na morju,
Zesju, wodž mje zunjo tu.

Ŗdyž Ŗo t brjohej bližu ja,
Žołmny ruja, wujeja,
Glaj, hacž t brjohej wótnemu
Tebje džeržu, njepusčezju;
Daj mi Ŗkšhšecž wobstajnje:
„Njeboj Ŗo, ja wodžu cze!“

Jurij Bróšf.

Abožina w schuli.

(Potracžowanje.)

Modlitwa.

W schuli dyrbi tež modlitwa bycž; Bóh je to pschifasał, a wona je ja wucžerja a džěcži njewotpočasomna potrebnošcž. Njewotpočasomna? Haj! A bychu-li hišcže wjazy cžłowjekow pschestało, Ŗo modlicž, hacž je Ŗo to nětko hižom stalo, dha tola wěrnno wostawa, so je modjenje sa cžłowstu duschu a sa cžłowste žiwjenje njewotpočasomna potrebnošcž. Kostlina móže Ŗo wliwu Ŗwětkla a cžoploty wotčahnyčž; ale jeno — t jejnemu staženju. Cžłowjek móže Ŗwoju wutrobu Božemu wliwu wotwobrocžicž, ale tež jeno — t Ŗwojemu staženju. Duchowne žiwjenje cžłowjeka dyrbi t Ŗwojemu wěrnemu derjeměcžu tał wěsčje Boha mēcž, kaž cžělna žiwjenje t Ŗwojemu derjeměcžu powětr potreba. S dychanjom cžłowjek powětr do Ŗwojeho cžěla bjerje, t modlenjom wón Boha do Ŗwojeje dusche pschijima. Wobrachuje Bóh w duschi, dha nima wona žadny wěrnny mēr, žanu wěrnny mōž t dobrym pocžinkam, žadny wěrnny troscht w horju, žanu wěrnny nadžiju na Ŗmjertnym ložu. Jeno Bóh móže cžłowstu duschu wěrnne spokojicž; jeno Bóh móže jejne najhlubšche žedjenje smērowacž, dokelž džě je wona bójška, po Božej podobnošcži stworjena duscha. Modlaza duscha je sa bójške wliwy wotewrjena duscha. Swěrjo Ŗo njemodli; jemu bójška duscha pobrachuje. Wono ma došcž na semi. Wjes hlubšcheje a wyschšcheje potreby je wono bjes Boha žiwe, a — jemu je derje bjes Boha, jeno so semja dawa, sčtož cžělo trjeba. Ŗdy by pał cžłowjek tež žyly Ŗwět dobył, dha njemohło to tola jeho bójšku duschu, kotraž wěcžnošcž w Ŗebi nošy, spokojicž. To je njemožne! Sa derje wēm, sčtož Ŗo temu snapschecžiwja. S wu-Ŗmēmkom nad tajkimi extravagantnymi wobtrucženjami Ŗo na tykazy ludži pokasuje, kotřž Ŗo wo Boha njestaražu, wo nim nicžo wjedžicž nochzedža, a maju Ŗo tola derje. To je wschaf wěrnno. S mērom Ŗo woni lēhaju, t mērom stawaju, t mērom wodnjo tam a Ŗem khodža, kubka a wjekela semje wužitwajžy. Woni maju mēr. Mēr — — je to kēčhowski mēr: horjela lubošnje wonjaze kwětki, hluboko deleka klacze a šnicze. So je to jich woprawdžita wob-štejnošcž, tež t rēbka žyle potajene wostawa. Wofrjedž wužitwanja hušto njewuprajna ból, wofrjedž poknošcže kublow žakošna próšd-

nina, wofrjedž Ŗwětnych lōšchtow cžwilowaze sacžucže wofamocženja, wofrjedž wjekela njewužožomny štyst, tał so Ŗo do syntow radošcže nimowólne a njesadžewajomnje šdychnječžko cžišcžeži a njepota-žomna Ŗylsa jjewi, sčtož pał pytažu psched Ŗobu a druhimi sa-Ŗymacž. Wostawaju potom tajke pominanja Bože njefrošmjene a njewobkedžbowane, pschinježu Ŗo wone t džělom abo t wužitwa-žnom a rosprōščenjom t mjelcženju, dha cžłowjek pschi wschēm blyšcžežu bohatsiwa a cžesčje, wucženošcže a šdžělanošcže do kruha Ŗameje cžělnošcže sapadnje, w kotrymž žane modlaze wutrobny nje-klapaju, žadny rōt Ŗo t modlitwje njewotewrja. A sčto Ŗu šcžěhwki wo tym? Dobre to njemōža bycž. Pschezo a wschudže wschaf je njewidžišč, pschetož w Ŗwěcže je tež blyšcžezaje hubjen-štwo, a ližy někotreho Ŗuchocžinarja rjanu cžerwjenošcž pokasujetej; ale teho, sčtož na wschěch mēstnach wotkryte psched nim leži, je tał wjele, so mohł nimowólne ruku na wocži škožicž a jimaž to widžecž snjemōžnicž. Wutroba Ŗo pschecžiwja, wo tym pišacž, sčtož bu niž jenož w niškich hētach, ale tež we wyšokich, wofebnych domach w nastupanju njepōzčiwnošcže a rostorchanošcže, rospschcže-neho a bjestroschtneho žiwjenja w Ŗwōjbach widžane. Duž Ŗo wschěch Ŗwojich cžitarjow prašam, kajki žiwjenski wobras bychu tele domy pokasowale, budžišche-li duch modlitwy w nich žiwy byl. Šišcže ženje cžłowjek t modleškej wutrobu ani w horju, ani w bēdženju t hrēchom kōnz wšaf njeje. Spodžiwne modlitwa duschu džerži, šbēha a nošy; wona ju nad semju, wysche jejnych wōštow a cžernjow, na jašnu wyšokošcž posbēhuje, hdžez wona sa-woptacže dostawa wo tamnym mērje cžicheje wēcžnošcže, w kotrejež Ŗwětle duscha niž jeno Ŗwoju Ŗamšnu wobštejnošcž, Ŗwoje škutki, Ŗwōj pucž a jeho samēr jašnje pōšnawa, ale tež možy cžerpa, so móže saměrnne pobožne žiwjenje wjesč.

(Pschichodnje dale.)

Marja t Drjonowa.

StaroŖerbška pomjesč. S delnjolužišcžiny podał K. A. Fiedler.

(Potracžowanje.)

Tał kral Cžišcžibor t Ŗwojej njewjesčje pschińdže. Wjekelu wutrobu wón Ŗobu njepschinježe; te poslednje Ŗłowa škōnzowaneho mlodženza jemu njepschestajnje we wschomaj klincžachu. Tola jeho wutroba bu cžim twjerdscha a jeho rosškobjenošcž na Boha šchescžijanow hladajžy rosčesche.

Džefacž lēt bē wot teho cžafa šaschlo. Šižom džefacž lēt bēšche Dobrowka cžesč kraloweje wužitwala, ale tu radošcž, kotrejež bē Ŗo nadžala, wona njenamala; Ŗłowa tamneho mēšchnika bēchu Ŗo dopjelnila. Wjekele bēšche wona pytała, frudobu pał namakala. Woblicžo jejneho mandželškeho bēšche stajnje pokhmurjene, jeho ros-řecžowanje kōtke a wōtre. Ta starošcž jeho hrjebasche, so njebudže žadny šyn ani džowka t jeho mandželštwu jemu wjecžor žiwjenja porjeišcēcž.

W jenej hodžinje tajkeho rosšpominanja jemu do myšlow pschińdže, so džě móže Ŗebi wšacž, sčtož jemu date njeje; nima Ŗam žanych džěcži, dha móže zuse sa Ŗwoje wocžahnyčž a t nim Ŗwoje mjeno a Ŗwōj rōd šdžeržecž. Sčtož bēšche wumyšlene, dyrbjesche Ŗo stacž. Šnydom wón Ŗwojeho najŖwěrnischedo Ŗluzōb-šnika, Morkowškeho, sawoła a jemu pschifasa, so by do wotolnych wšow šchol a šradžu sa jenym rjanym džěšcžom Ŗo wobhonjał. Morkowški woteńdže.

Nēkotre dny bēchu mjes tym šaschle; njescžetpliwje Cžišcžibor na Morkowškeho cžakasche. — Bē šašo wjecžor. Dobrowka pschi pjezatu Ŗedžesche a do schtricžkowazeho wohnja samyšlene hladasche; jejny mandželški khodžesche po jštwje horje a dele a mjelcžesche. Tu psched hrodom wontach horje scžehnjeny mōšt padny, wrota Ŗo

wotewrichu a krótko na to Morkowski do jstwy jastupi. Pokornje wón pschi durjach stejo wosta. „Šty cžinik, šhtož běch cži pschikafal?“ ho kral woprašča.

„„Šaj, miłosčizny kralo,““ praščany wotmolwi, „„dwě džěsczi bym namakal, tak rjanej, kajfejž hiščęze njewidžach; stej to hólčžt a hólčžka, bratr se šotru, ale wobej kšęsczijanstej.““

„„D bajcže kšęsczijanam pokoj,“ Dobrowka wuwoła, „„ja ho psched jich Bohom boju!““

„Boha kšęsczijanow ja pokliwam“, džěsche Čžicžibor s wótrym hólčom; „Morkowski, ty mašč cžinicz, šhtož cži ja pschikafuju: Šnydom nasajtra rano šebi hiščęze dweju šlužobnikow wošmjesch a ho s nimaj na pucž po tej džěsczi podasch! Ale to cži praju: šo to ničtó njewuhlada, ani njeshoni!“

Něhdže dobre tši hodžiny wot kralowšeho hrodu k dolhemu ranju ležesche hižom w tamnym cžafu wješ Drjonow, kotraž šo po režy Malkšy dele do dolhošcže cžehnjesch. Na jnym boku wšy běchu plódné pola, na druhim pak rjane hušte léšy a Malkša. Pschi šahrodach, hačž k wodže došahazyh, běchu wulke a małe cžolmy pschijowasane. Pošledni dwór na tej stronje k Bórkowam mějesche pěčny mačy domik, se šahrodku wobdaty, w kotrejž šadowe šhtomy a kolcže s pčžolami stejachu. Ššwóšba, tudy bydlaza, běsche psched wjele létami s daloka šem pschicžahnyla a šebi jow šwój statok šaložila; kaž šo powjeda, běchu ju wěry dla s prjedawšęje domišny wuhnali. Šospodač běsche hajnik a njemějesche dale nišohojazy pschi šebi, dyžli šwoju džowku; jeho mandželška bě jemu na pucžu cžęfanja šemrjela, jedny šynk pak šo tepik, jako mějesche ta njeshožowna šwóšba něfajku reču pschębrodžicž. Šwóšba nan rad wo tutym cžafu njepowjedasche, wón bu kóždy ras šrudny, hdyž jeho na njón dopomnichu; tola pschi wščem tym móžesche šo tak wjele wot njeho šhonicž, šo je jemu mandželška w špomnjentym cžafu na pucžu w jenej holi šhorjela. Šwón rucže wot hašosow hětu natwari, w kotrejž wona tši dny šhora ležesche a wumrje; pod wulki šchmrjoš šu ju tam potom pohrjebali. Šrudženy wudowž na to šwojej šhrocže wša a dale pucžowasche, šo by něhdže do jeneje wšy pschiščol. Na šwojej dróšy wón k jenej režy pschindže, kotraž mějesche šo pschębrodžicž. Duž šebi najprjedy džowcžicžku na ruku wša a ju na tamny brjoš reči njęšesche, mješ tym dyrbjesche šynk šedžo cžafacz, hačž šo nan šašo njewrócži. Něka běsche šhětro ščęroka, tak šo pschenjęšęnje dlějšchu šhwilu trajesche. Mješ tym, šo čžyšche nan, s woby na brjoš wustupiwšchi, šwoju džowcžicžku dele šadžicž, wuščozči na drugej stronje wjelk s šerkow, runje na teho hólčžęza; tón šo wuštróža, šapłaka a ša nanom do wody ščozči. Šan, šo wobrocžiwšchi, tole njeshožę wuhlada a šhwatašche, ša šwojim šynkom; wón widžesche, kaš woda jeho pschemjetowasche, kaš to wošhe džęcžo šwojej rucžžy ša nanom wuščęštrjewasche; wutroba čžyšche šo jemu šlemicz, wón tak špěšchnje brodžesche, hačž šo jeno hodžesche, ša šwojim šynkom, ale podarmo, wón jeho njemóžesche došahnyčž — jeho šynk bě šhubjeny. Šłaczžy a šdyčujžy wón po brjošy horje a dele šhodžesche, pytajžy cžętko tepjehoh šhynka, ale tež to njedyrbjesche šo jemu dostacz, woda pčžrjete šašo njeda. Šajradšcho budžišche nětko wóšhi muž, psches tšoje njeshožę ša šobu hłuboško šrudženy, tež we wodže šwoju šmjercž pytal, ale — jeho wóšha džowcžicžka njebý potom s žyła nišohojazy měla, teho dla dyrbjesche wón hórki šhelich žiwjenja hiščęze dale picž. Šwón šo k šwojemu hólčžatku šydný, jo na šwój klin wša a najhoržyšche šylšy plafasche.

Šo tak šrudnym pucžowanju tónle žušnik do Drjonowa pschindže. Drjonowčanam běsche teho njeshožowneho žel, duž jemu dowolichu, šo šmędžišche šebi šwój nowy statok pschi pošlednim dworje wšy šaložicž, pschi cžimž woni jemu tež hiščęze pomhachu.

Tón cžłowjek běsche jara džakowny ša tajkele pschęcželniwe pschijęcže a šo psches wšchelaku druhu luboščž wotnamaka.

Šwóšba tehole cžafša šo w tamniščich štronach kšęsczijanštwó dale a bóle roššęrjesche, a tež Drjonow šo k žiwemu Bohu wobrocži. Tón hajnik, kotryž bě hižom kšęsczijan, wjele k temu pomhásche, šo bu tam móž pohanišwa šlamana. Bóle pak dyžli přębowanje šwojateho ewangelija, hajnikowa džowka Bože šłowo psches šwoje lubošne špěwanje roššęrjesche. Wona mějesche wubjermý hólč a wjedžišche te krašne šhęrlušche tak rjenje špěwacz, šo bu kóždy hmuty, kiž ju škšęšesche. Šhodžiny dolho šerbske žony a hólčžata pschi nej šedžachy a wot njeje tute rjane šhęrlušche špěwacz wufnjachy, na cžož je potom we šwojich domach, na šwojich pucžach, pschi šwojim džęle dale špěwachu; a tak móže šo prajicž, šo je džowka tamneho hajnika Drjonowčanow do kšęsczijanštwó nuts špěwala. Niž jeno we šwojej wšy, ně, daloko a ščęroko běsche wona šnata a lubowana; jej hinaš njerěčachy, dyžli „Marja s Drjonowa.“

Šejny nan šo ščoncžnje šestari, wón njeshožesche šwoje domjaze hošpodačštwó wjazžy šastawacz, duž šwoju džowku k temu wabjesche, šo by jemu pschichodneho šyna do domu pschijwedla. Šedny nadobny, pěčny mlodženz se wšy wutrobu rjaneje Marje doby; wonaj buschtaj mandželšaj a běščaj šbožownje žiwaj. Dwě džęcžatšy, šyn a džowcžicžka, běščaj žohnowanje jeju mandželštwó a wješele džęda. Tej džęsczi běščaj pak tež kaž dwaj jandželšaj; šynk bě móžny a žiweho ducha kaž jeho džęd, a ta hólčžka wobras maczerje pošawasche.

Šdyž bě macž w domje pilna a nan na polu džęłasche, hraješčtej tej džęsczi w bliškosčži džęda, kotryž šwoje pčžoly a šhtomy hładasche. Čžasto kupasčtej šo tež w hrjebi, pschi šahrodže nimo běžazej a do Malkšy wjedžazej. Tudy běsche do městno, hdyž Morkowski, šlužobnik šerbskeho krala Čžicžibora, tej džęsczi přęni króčž wuhlada a nad nimaj špodbóbanje namaka.

(Pschichodnje dale.)

Wšchelake s bliska a s daloka.

— Pschedženak, šerbska protyka na léto 1911, budže ša tydžęš, našmiki hermanš, šotowa a w Ššmolerjęž knhičžiščęžęni, kaž tež we wščęch druhich dotalnych wotębjeratnjach ša 25 np. dostacz. Wona je šo jara derje poradžila, ma wjele powucžazeho, šabawjazeho, wobrašy, hermanš, šermušche atd. Duž njęch šebi ju kóždy ša šwój dom kupi. Šprotkow šo wjele cžiščęzi, ale ša našč šerbski lud je tola jenož jena šhmana, a to je našča šerbska. Ša šlušča do kóždeho šerbskeho domu.

Š Budętez. Pschichodnu póndželu, na dnju reformaziškeho šwjedženja, šo tu w Božimaj šlužbomaj žyrkwinska wšitazija wotměje. Šeje dla dyrbi šwj. špowjedž rano wupadnyčž. Šo wobšamtnjenju žyrkwineho pschedštejčęřštwó budže šerbske šemšęnje, kaž šebi tudy placzazny porjad Božich šlužbow ša reformaziški šwjedžęš žada, přęnje. Němške šemšęnje šo hašle 1/2 11 šerbskemu pschisamtnje. Š šerbskej Božej šlužby budže k. šaracš šada, w němškej pak k. wšchšchi žyrkwinski radžicžel šosentranž s Wudyščina k wošadže ręcžęčž. Špopódnju w 3 hodž. je wucžba ša žyłu wošadžinu mlodoščž, šerbsku kaž němštu, mužštu kaž žónštu, še kotrejž šo popódnju 4 hodž. šhromadžišna hošpodarjow pschisamtnje. Do tuteje ma radlubje kóždy pschisšup, mužojo kaž tež žónške, a budže do njeje kóždy wštaný, kotremuž šwontowne a šnutškwone šbože naščęje žyrkwje a špęchowanje a twar Božeho kraleštwó w naščęj wošadže na wutroby leži. Tón šnjęš polož šwoje bošate žohnowanje s wššoka na wšcho duchowne džęlo a wuššwanje!